

Nebrojí-li tedy stížnost proti zásadnímu právnímu nazírání žal. úřadu, že st-l přešel do státní služby jako úředník 6. plat. stupnice a že s takovým úřednickým místem je ipsa lege spojen titul »komisař politické správy«, a nevyvrací-li stížnost další právní názor žal. úřadu, že z pouhého označení v adrese úředních aktů nelze dovozovati nároku na přiznání titulu »okresního rady« i ve službě státní, pak je okolnost, jaký titul byl st-li ve službách zastup. okresu j.-ského fakticky přiznán, pro posouzení sporu zcela irrelevantní, ježto na tomto právním stavu nastala právě změna st-lovým přestupem do služeb státních, kdežto v pouhém tvrzení opaku toho, co uvádí žal. úřad, pokud jde o význam označení st-le určitým titulem v adrese úředního výměru, nelze spatřovati námitku náležitě konkretisovanou, jak toho vyžaduje předpis § 18 zák. o ss. Stížnost nemohla tedy v žádném směru býti shledána důvodnou a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 11.548.

Zaměstnanci veřejní: Byl-li výměr o služebních příjmech z moci úřední zrušen následkem nesprávného použití platných předpisů, t. j. pro nesprávný právní názor, nelze podle § 151 odst. 7 a 8 zák. č. 103/26 Sb. požadovati vrácení přeplatku na služebních příjmech.

(Nález ze dne 16. listopadu 1934 č. 21.471.)

Věc: Vilém L. v B. (adv. Dr. Vratislav Tobiašek z Prahy) proti min. vnitra v Praze o převod do nových platů a vrácení přeplatku služebních příjmů.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se jím st-li ukládá povinnost vrátiti přeplatky služebních příjmů za dobu od 1. listopadu 1928 do 30. dubna 1932, se zrušuje pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem zemského četnického velitelství v Bratislavě z 28. července 1926 byl st-l, tehdy četnický kapitán, na podkladě požitků 1. stupně plat. VII. hodn. tř. (služné 12.780 Kč) k 1. lednu 1926 převeden do platů podle plat. zákona č. 103/1926 Sb., a sice do služného 7. plat. stupnice, stupně e) s vyrovnávacím přídávkem 2.088 Kč ročně.

Podáním z 14. října 1931 žádal st-l odvolávaje se na usnesení vlády z 16. června (recte července) 1926 a na výnos min. vnitra z 15. ledna 1929, o připočítání doby jednoho roku, který ztrávil ve třetím stupni platovém VIII. hodn. třídy od 1. října 1924 do 30. září 1925, ježto tato doba mu nebyla do časového postupu hodnocena. Žádosti této vyhovělo zem. četn. vel. v Bratislavě rozhodnutím z 27. října 1931 a připočetlo st-li dobu 1 roku, ztrávenou od 1. října 1924 do 30. září 1925 v 3. plat. stupni VIII. hodn. tř., který je ve st-lově postupové skupině normálním časovým postupem nedosažitelný, která však do doby rozhodné pro stanovení výše služného (§§ 168 a 185 plat. zák.) započtena nebyla.

V důsledku tohoto zápočtu bylo pak st-li od 1. ledna 1926 přiznáno služné 7. plat. stupnice stupně e) s jedním náslužným přídavkem, od 1. ledna 1927 pak služné 6. plat. stupnice stupně d) a od 1. ledna 1929 služné 6. plat. stupnice, stupně e).

Četnická odborná účtárna min. vnitra vydala censurní nález z 18. března 1932, v němž bylo vytknuto, že podle výnosu z 4. srpna 1926 může býti pro postup do vyššího služného započítána pouze doba ztrávená v nejvyšším platovém stupni té které hodnostní třídy, který je v příslušné postupové skupině časovým postupem nedosažitelný, a že tedy st-li povolené započtení jednoho roku ztráveného v předposledním stupni VIII. hodn. třídy postrádalo zákonného podkladu. V důsledku tohoto censurního nálezu zrušilo zem. četn. velitelství v Bratislavě rozhodnutím z 5. dubna 1932 svoje výměry z 27. října 1931 a z 5. listopadu 1931 a obnovilo platnost výměrů služebních příjmů, jež byly st-li před uvedenými zrušenými výměry vydány. Přeplatky služebních příjmů (2.064 Kč) byly pak st-li předepsány k náhradě ve 14 měsíčních splátkách.

Odvolání, které st-l z tohoto výměru podal, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů uvedených v rozhodnutí v odpor vzatém. Ohledně vrácení přeplateků vyplývajících z uvedeného připočtení 1 roku byl st-l poukázán na ustanovení § 37 organizačního a služebního předpisu pro četnickou službu hospodářsko-správní.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Ve svém odvolání, které bylo podkladem nař. rozhodnutí, uváděl sice st-l, že po přiznání stabilizační výhody zařazení do VIII. hodn. třídy podle výnosu min. vnitra z 21. června 1922 č. 44665/13 mylným výkladem cit. výnosu procházel i 3. plat. stupnicí VIII. hodn. třídy, ačkoli tento platový stupeň (3.) ve st-lově postupové skupině (I.) nebyl časovým postupem vůbec dosažitelný, poněvadž podle zásad pro časový postup podle § 6 zák. č. 186/1920 Sb. důstojníci I. skupiny po ztrávení zákonné lhůty v 2. plat. stupni VIII. hodn. třídy postoupili hned do 1. plat. stupnice VII. hodn. třídy, leč st-l se odvoláním tímto nedomáhal toho, aby st-lův časový a platový postup v bývalé VIII., resp. VII. hodn. třídě byl nově upraven, nýbrž celý tenor st-lova odvolání nesl se k tomu, aby při převodu do nových platů podle zák. č. 103/1926 Sb. byl st-li započítán jeden rok, ztrávený ve 3. plat. stupni VIII. hodn. třídy, — jak o to ostatně st-l žádal ve svém podání z 14. října 1931 — a dovozoval, že nejvyšším platovým stupněm ve smyslu usnesení vlády z 16. července 1926 nelze rozuměti nejvyšší platový stupeň určité hodnostní třídy, nýbrž nejvyšší plat. stupeň, kterým dotyčný gážista v té které hodn. třídě prošel. Vzhledem k původnímu podání st-lovu z 14. října 1931, jež dalo podnět k řízení, i vzhledem k obsahu odvolání st-lova nebylo tedy a také nemusilo býti v administrativní cestě rozhodováno o tom, zda st-l právem byl dnem 1. října 1924 zařazen do požitků VIII. hodn. třídy 3. stupně platového, či měl-li od téhož dne býti zařazen do požitků VII. hodn. třídy 1. stupně platového, a nemůže se proto nss zabývatí meritem stížnosti potud, pokud stížnost namítá, že zařazení st-le do požitků 3. stupně platového VIII. hodn. třídy bylo nezákonné. Otázka tato nebyla cestou správní řešena (§ 5 zák. o ss) a nemůže ji tedy řešiti ani nss.

Nějakou vadu v tom směru, že úřad k otázce té vzhledem k odvolání st-lovu měl přihlédnouti, stížnost nevytýká.

Jde tedy ještě o to, zda st-l měl právní nárok na to, aby mu služební doba od 1. října 1924 do 30. září 1925, kterou ztrávil v požitcích 3. stupně platového VIII. hodn. třídy, byla zhodnocena ve smyslu usnesení vlády z 16. července 1926 a výnosu min. vnitra z 15. ledna 1929, jak o to st-l svým podáním z 14. října 1931 žádal. Při tom zůstává zcela stranou otázka, zda citované usnesení vlády může býti pro státní zaměstnance zdrojem práv, ježto v daném případě byla st-li výhoda plynoucí z onoho usnesení ministerské rady přiznána individuálním správním aktem, a jde tedy o to, zda mu výhoda ta může zase býti odňata z důvodu, že st-li podle citovaného usnesení vlády nepřislušela.

Usnesením vlády z 16. července 1926 bylo vysloveno, že při převodu úředníků s požitky nejvyššího platového stupně té které hodn. třídy časovým postupem nedosažitelného, by mohly vzniknouti nesrovnalosti, kdyby tyto úředníci byli převedeni do nových platů bez ohledu na služební dobu v tomto stupni ztrávenou, ač podle předpisů před 1. lednem 1926 platných (čl. I. § 2 zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z.) tato doba byla by jim přišla k dobru až do výměry 3 roků při případném povýšení, a že proto se vláda usnáší, aby u takových úředníků se při převodu do nových platů vycházelo z doby potřebné k tomu, aby dosáhli časovým postupem požitků 1. stupně služného nejbližší vyšší hodnostní třídy, zvětšené o dobu započitatelnou (započtenou) v nejvyšším platovém stupni té hodn. třídy, jejíž požitky při převodu mají.

Výnosem min. vnitra z 15. ledna 1929, jehož se dovolával st-l, pak zmíněné vl. usnesení z 16. července 1926 bylo vyloženo v ten smysl, že toto vlád. usnesení vzhledem k intencím, které sleduje, se vztahuje také na ony státní zaměstnance zařazené do hodn. tříd, kteří před převodem do nových platů ztrávili sice jistou služební dobu v požitcích nejvyššího platového stupně některé hodn. třídy v příslušné postupové skupině časovým postupem nedosažitelného, v den převodu však již měli požitky 1. plat. stupně nejbližší vyšší hodn. třídy. Podle toho možno i těmto zaměstnancům připočísti až do nejvyšší výměry 3 roků dobu započitatelnou (započtenou) v nejvyšším platovém stupni hodn. třídy, předcházející hodn. třídě, jejíž požitky při převodu mají.

Cit. usnesení min. rady z 16. července 1926 i cit. výnos min. vnitra z 15. ledna 1929 připouštějí, jak z obsahu jejich plyne, při převodu do nových platů připočítati do doby rozhodné pro stanovení nového služného dobu započitatelnou (započtenou) v nejvyšším platovém stupni té hodn. třídy, jejíž požitky při převodu mají, resp. za předpokladů výnosu ze dne 15. ledna 1929 v nejvyšším platovém stupni hodn. třídy předcházející. Nejvyšším stupněm dotýčné hodn. třídy pak rozuměti sluší onen nejvyšší stupeň, který podle příslušných platových schemat v té které hodn. třídě byl jako nejvyšší stupeň platový zřízen, nikoli však onen stupeň, který podle postupové skupiny dotýčného státního zaměstnance byl u tohoto zaměstnance časovým postupem ještě dosažitelný. Že tomu tak je, plyne zvláště z té okolnosti, že cit. usnesení min. rady sleduje účel započítati do t. zv. doby rozhodné onu služební dobu, která podle čl. I. § 2 zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. by byla přišla k dobru při případném povýšení, a zákon tento ve čl. I. § 2 zápočet ta-

kový připouštěl při povýšení úředníka v nejvyšším stupni služného některé hodn. třídy postaveného do nejbližší vyšší třídy hodnostní. Z toho tedy, že se usnesení min. rady z 16. července 1926 dovolává čl. I. § 2 zák. č. 34 ř. z. z. r. 1907, plyne, že ustanovení cit. usnesení min. rady i výnos min. vnitra z 15. ledna 1929, pokud mluví o požitcích nejvyššího plat. stupně té které hodnostní třídy, nutno vykládati stejně jako v zák. č. 34/1907 ř. z., a tedy doslovně a že nutno nejvyšším platovým stupněm dotyčné hodn. třídy rozuměti onen stupeň platový, který pro tu kterou hodn. třídu je zřízen bez ohledu na to, zda byl pro jednotlivé státní zaměstnance postupem časovým dosažitelný či nikoli. Tvrdí-li stížnost opak, nelze ji uznati důvodnou, při čemž poukaz stížnosti na roztržidění státních zaměstnanců na platové skupiny podle zák. č. 186/1920 Sb. je nepřipadný, ježto z té okolnosti, že platové skupiny, stanovené zák. č. 186/1920 Sb., jsou rozděleny podle absolvovaných studií, nic neplyne pro posouzení otázky, zda nejvyšším stupněm platovým je v usnesení min. rady z 16. července 1926 míněn nejvyšší »platový stupeň v té které hodn. třídě individuální podle platové skupiny úředníka«, jak míní stížnost. Cit. usnesení min. rady má právě naopak na mysli požitky »nejvyššího platového stupně té které hodnostní třídy časovým postupem nedosažitelného«. Stejně nepřipadný je poukaz stížnosti na násl. nss-u z 29. května 1929 č. 10630/29, ježto nálezem tímto byla řešena zcela jiná otázka než v případě st-lově. (V nálezu tom jednalo se o převod úředníka jmenovaného do VII. hodn. třídy, pro něž platí zvláštní předpisy § 170 plat. zák.).

Žal. úřad shledal tedy právem, že sporná doba neměla st-li do doby rozhodné pro převod do nových platů býti započítána a nelze tedy ve výroku jeho shledati žádné nezákonnosti.

Stížnost konečně namítá, že podle odst. 7 a 8 § 151 plat. zák. nelze požadovati vrácení přeplatků za dobu až do doručení nového výměru, a že tedy, když novým výměrem byly zvýšené požitky st-li zastaveny, nemá žádných přeplatků.

Námitce této musil nss dáti za pravdu. Podle § 151 odst. 8 plat. zák. lze požadovati vrácení neprávem vyplacené částky (nejvýše za uplynulou dobu tří roků) tehdy, byl-li výměr (scil. o služebních příjmech) z moci úřední pozměněn nebo zrušen proto, že úřad vycházel z ne-
správné skutkové podstaty. Totéž platí, byly-li zaměstnanci omylem vyplaceny služební příjmy vyšší, než mu příslušely. Může tedy vrácení neprávem vyplacených služebních příjmů býti uloženo jenom tehdy, když výměr o služebních příjmech byl z moci úřední zrušen pro ne-
správnou skutkovou podstatu, nebo když se jedná o omyl při výplatě. Byl-li tedy výměr o služebních příjmech z moci úřední zrušen následkem nesprávného použití platných předpisů, tedy pro omyl právní, nelze přeplacené služební příjmy požadovati zpět. V daném případě byl výměr zem. četn. velitelství z 27. října 1931 zrušen výměrem téhož velitelství z 5. dubna 1932 z toho důvodu, že ve smyslu usnesení vlády z 16. července 1926 může býti do doby pro převod do nových platů rozhodné započtena jen služební doba ztrávená v nejvyšším platovém stupni té které hodn. třídy, který je v příslušné postupové skupině časovým postupem nedosažitelný, kdežto u st-le se jedná o služební dobu

ztrávenou v předposledním, tedy nikoli nejvyšším stupni platovém VIII. hodn. třídy.

Byl tedy výměr o st-lových služebních příjmech z moci úřední zrušen pro nesprávný právní názor a nelze v takovém případě podle § 151 odst. 7 a 8 plat. zák. st-li ukládati, aby přeplacený obnos vrátil. O předpis § 37 organizačního a služebního předpisu pro četnickou službu hospodářsko-správní se žal. úřad opřít nemohl, ježto předpis ten vůbec neobsahuje materielně právní úpravu povinnosti vrácení přeplatků služebních příjmů, nýbrž stanoví jenom, jak se přeplatky služebních příjmů, zálohy a pod. zapravují, který úřad povinnost k vrácení přeplatků může naříditi a jak jest stranu o tom vyrozuměti. Předpis ten nemohl by také býti v rozporu s předpisy platového zákona.

Není tedy naříkané rozhodnutí, pokud se jím st-li ukládá povinnost vrátiti přeplatky služebních příjmů za dobu od 1. listopadu 1928 do 30. dubna 1932, ve shodě se zákonem a slušelo je v této části zrušiti pro nezákonnost. V ostatních směrech bylo pak stížnost zamítnouti.

Č. 11.549.

Školství: * Na nostrifikaci maturitního vysvědčení, nabytého v cizině, není všeobecného právního nároku.

(Nález ze dne 17. listopadu 1934 č. 20.860.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 9357/31, 8605/30, 8299/29 a 8247/29 (ohledně nostrifikace doktorských diplomů).

Věc: Zoltán H. v B. proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze o nostrifikaci maturitního vysvědčení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl výnosem školského referátu v Bratislavě z 29. listopadu 1920, tehdy jako žák VII. tř. býv. katol. vyššího gymn. v B., vyloučen ze všech středních škol na Slov. pro pašování a rozšiřování protistátních letáků. Poté dokončil gymnasijská studia, t. j. VII. a VIII. tř. na vyšším gymnasiu Mikuláše Zrinského v Budapešti, a tamtéž vykonal 22. června 1922 zkoušku dospělosti. Dále studoval v Budapešti práva a v prosinci 1928 dosáhl tam hodnosti doktora věd státoprávních. Podáním z 11. ledna 1932 žádal min. školství za nostrifikaci svého maturitního vysvědčení, nabytého v Budapešti, uváděje, že za účelem zajištění své budoucnosti potřebuje dokončiti práva na bratislavské universitě, totiž nostrifikování svého státo-vědeckého doktorátu, získaného v Budapešti. Při tom uváděl, že byl kdys bezdůvodně vyloučen ze středních škol na Slov. a že proti tomuto vyloučení bylo podáno jeho otcem odvolání, o němž však dosud nebylo rozhodnuto. Po konaném šetření sdělil žal. úřad nař. výnosem svému referátu v Bratislavě, že žádosti st-lové nelze vyhověti vzhledem k důvodům uvedeným referátem ministerstva školství a národní osvěty v jeho předkládací zprávě. Týž referát pak intimoval výnos ten st-li v tomto znění: »Ministerstvo školství a národní osvěty oznámilo sem výnosem ze dne 18. července 1932 č. 70938/32, že Vaši žádosti o nostrifikaci vysvědčení dospělosti, nabytého dne 22. června 1922 v Budapešti, není možno vyhověti.«